

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. Quænam sit diuinæ voluntatis efficacitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

Quòd non sit respectus rationis, patet; quia, cum sit ab aeterno in Deo, est ante omnem operationem intellectus, qui possit talem respectum rationis fingere.

Quòd etiam non sit aliquid distinctum realiter ab essentia diuina, constat; quia id eius omnimodæ simplicitati repugnat.

Restat igitur, vt dicamus, aut nullum actum liberum in Deo esse admittendum, quòd esset contra fidem; aut si quis admittendus est, non alium admittendum esse, quàm ipsum actum immanentem diuinæ volitionis, sub ea ratione, quam supra explicauimus.

SECTIO IV.

Quanam sit diuina voluntatis efficacia.

Dicendum 1. talem esse diuinæ voluntatis efficacitatem, seu vim ad efficiendum; vt per illam solam Deus immediatè efficiat, quidquid extra se in ratione primæ causæ efficit. Ita communiter docent SS. Patres. S. Cyrill. lib. 3. cont. Iulianum dicit, Deum solà voluntate esse perfectorem operum. Et Clemens Alexand. in Protreptico, Solà, inquit, Deus voluntate molitur, & solum eius velle, factum esse consequitur: & eo sensu S. Aug. lib. 3. de Trinit. cap. 4. docet voluntatem Dei esse primam & summam causam omnium corporalium specierum atque motionum: huc etiam spectat dictum Psalmistæ. Psal. 148. Dixit, & facta sunt: ipse mandauit, & creata sunt.

Dicendum 2. efficacitatem illam & vim effectricem diuinæ voluntatis extendere se ad omnia possibilia, seu (quod idem est) diuinam voluntatem esse omnipotentem, Deumque posse, quidquid voluerit efficere. Hoc constat manifeste ex innumeris scripturæ locis: Iob. 42. Scio, quia omnia potes. S. Matth. 19. Apud Deum omnia possibilia sunt: & hanc veritatem ad eò manifestam existinauit S. August. vt serm. 139. de Tempore sic loquatur: Non di-

eo, da mihi Christianum, da mihi Iudaeum; sed, da mihi pag-
num, idolorum cultorem, demonum servum, qui non dicat De-
um esse omnipotentem. Negare Christum potest; negare Deum
omnipotentem non potest.

Quares, an sit defectus potestatis in Deo non pos-
mori; non posse peccare, non posse rem factam infectam
reddere. Respondetur nullam esse in Deo impotentiam
sed potius maximam omnipotentiae suae perfectionem
posse enim mori, aut aliquid pati non est potentia, sed de-
fectus potentiae: vnde recte dixit S. Aug. lib. 5. de Ciuitate
cap. 10. *Omnipotens est Deus, faciendo, quicquid vult; non po-
tendo, quod non vult.*

Posse item peccare non est argumentum potentiae, sed
potius infirmitatis. Recte enim Petrus Damian. opusc. 31.
de Omnipotentia Dei cap. 10. *Quod malum est (inquit) po-
tius nihil debet dici, quam aliquid; atque ideo nihil praesudicari
si dicamus Deum omnia posse, licet mala non possit: cum mala non
sint in omnia, sed potius extra omnia debeant supputari.*

Denique, quod Deus non possit id, quod semel factum
est, infectum reddere, non ex imbecillitate prouenit
sed potius ex diuinae veritatis perfectione: vt enim recte
dixit S. Aug. Lib. 26. contr. Faust. Manich. cap. 5. *Quis
quis dicit: Si omnipotens est Deus, faciat, vt, quae facta sunt, fa-
cta non fuerint: non videt hoc se dicere: Si omnipotens est, faci-
at, vt ea, quae vera sunt, eo ipso, quo vera sunt, falsa sint. Inde
patet, cur communiter Theologi dicant Deum illa non
posse, quae inuoluunt contradictionem.*

SECTIO V.

*An, & quâ ratione in diuina voluntate amor, o-
dium, misericordia, iustitia & similes affe-
ctus reperiantur.*

Certum est hos & similes affectus, si considerentur,
prout secum inferunt aliquam inuolutionem siue
côr-